

BISERICA și ȘCÓLA.

Foia bisericească, școlastică, literară și economică.

Iese odată în săptămână: DUMINECA.

PREȚUL ABONAMENTULUI.

Pentru Austro-Ungaria:
Pe un an 10 cor. — pe 1/2 an 5 cor.
Pentru România și străinătate:
Pe un an 14 fr., pe jumătate an 7 franci.

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Pentru publicațiunile de trei ori ce conțin
cam 150 cuvinte 6 cor.; până la 200 cuvinte
8 cor.; și mai sus 10 cor. v. a.

Correspondențele să se adreseze Redacțiune

„BISERICA și ȘCÓLA.“

Èr banii de prenumerațiune la
TIPOGRAFIA DIECESANĂ în ARAD

Religiunea — basa educațiunei.

Sunt multe și diferite opiniunile asupra modului de a crește și a instrui pe copil. Intru cât privește însă creșterea, formarea caracterului, dintre diversele opiniuni, cele mai nimerite sunt de sigur acelea, ce au de basă morala creștină cu principiile ei infalibile, necontrazise și cari toate emanează din acel absolut principiu, ce ni-l înfățișează ideia de Dumnezeu.

Formarea caracterelor este una din cele mai vitale cestiuni, ce trebuie să preocupe pe tot Românul, și că atențiunea cea mai încordată trebuie să-o aibă pedagogul la darea direcțiunei, dela care depinde totul. Nu e de ajuns bună-voința de a aduce fie-care aici contingentul putincios, ci se cere o adâncă cunoștință și multă experiență.

A vorbi despre cultura intelectuală unită cu cultura inimei, formează caracterul; și a uita, că pentru formarea inimei nu avem nimic mai eficace și mai înalt decât aplicarea principiilor evangheliei și a negliga studiul religiunei și moralei creștine — este a da o direcțiune greșită creșterii și instruirii copilului, prin urmare este a confunda cele mai elementare noțiuni de metodă. O singură tendență are omul pe pământ: perfecțiunea, calea spre absolutul bine, spre Dumnezeu.

Principiul unei morale, ce convine tuturor oamenilor, este problema deslegată de sfânta evanghelie, care a redus toate credințele la unitatea morală. Iubirea de Dumnezeu și de aproapele, dată cercul dezvoltării morale a omenirii, misiunea lumii civilizate a lumii moderne. În spirit, deodată cu adevărurile primite se pot strecura și erori. Câte nu s'au văzut! De aceea nu spiritului, zice Aimé-Martin, ci inimei adresează evangelia perceptele ei mântuitoare. Propagând adevărul, ea deșteaptă în inimi sentimente înalte, nobile și frumoase. Pentru aceea acest mare bărbat încredințând mamei cultura inimei, educațiunea, a zis cu drept cuvânt:

Mama e depositara acestui tesaur, acestui sanctuar numit inimă, în care ea joacă mare rol de sacerdot. Numai cuvintele ei vibrează aci armonia, și la sfaturile ei înțelepte acest fraged calice se deschide ca și al unei flori la razele, la lumina și căldura binefăcătoare a unui dulce soare. La educațiunea omului lucrează așadar *religiunea, mama și școala*, și în metoda unui învățământ trebuie să dăm fie-cărui ce este al său și să nu confundăm rolurile, nici metodele, nici principiile, de unde trebuie să zidim edificiul nostru — educațiunea copilului.

Rousseau zice: „Nici odată nu s'a fondat vre-un stat, căruia religiunea să nu-i fi servit de basă.“
Voltaire zice: „Pretutindenea, unde va fi societate stabilită, religiunea este necesară.“

Montesquieu zice: „Cel ce se teme de religiune și o urește, este ca bestiile selbatice, cari mușcă lanțul, ce le împedecă de a-se arunca asupra trecătorilor.“

Omul este ființă morală, în inima lui se află plantat cel mai înalt principiu al moralității. Se bucură când face bine, se intristează când comite răul. Copilul vine în școală cu o sumă de cunoștințe și dintre acestea cele mai certe sunt cele despre religiune; mama l'a învățat a-și face semnul crucii, a-se ruga lui Dumnezeu. Micul școlar înțelege foarte bine tinerele îngrijiri ale mamei, binefacerile părintelui. Nici odată n'a fost el mai fericit, decât când s'a aflat în brațele părinților. Nici odată n'a primit el mai dulci mângâieri, ca acelea ale părinților.

Copilul, care vine de a casă cu o sumă de idei religioase, găsește în școală dezvoltarea lor pe o scară iutinsă și națională. Sămënța principiilor religioase, depuse în noi prin îngrijirea mamei, se desvoaltă mai curând ori mai târziu, și aduce fructe fericite; nici odată pasiunile rele nu vor fi în stare a-o năbuși definitiv. Fericii fii, pe cari părinții lor i-au deprins din copilărie, a căuta pre Dumnezeu și mântuirea sufletului lor. Prin aceasta însă nu se știrbește de loc cursul lucrurilor omenești; ori-cine poa-

te a-se aplica atât la ocupațiunile temporale, cât și la stringerea ori conservarea bunurilor pământesti.

Natura este cartea văzută a legilor Creatorului. Omul nu poate să șteargă dintr'însa nici un cuvânt, nici să falsifice vre-o linie; el nu poate nimic să scrie într'însa.

Cartea naturii slugește de explicator cărții evangheliei, și cartea evangheliei ne învață să cetim în cartea naturii. Soarele resare preste cei buni și preste cei rei; și morala lui Christos este expresia acestei legi. Doctrina lui Christos este adevărată, pentru că acesta nu vatămă nici-odată legea naturii. În învățăturile și minunile lui, el totdeauna proclamă viața cea îndoită, totdeauna el sfințește pre omul cel întreg. Precum tămăduiește patimile sufletului, asemenea tămăduiește și pe ale trupului. El zice: „Omul nu viețuește numai cu pâine, ci și cu adevăr“, — și după-ace a sămănat cuvântul adevărului, care viază sufletul, înmulțește pâinea care hrănește trupul.

„O parte a științei, zice H. Spencer, e imbinată mult de spiritul nereligios, dar acest spirit nu există în adevărata știință. Adevărata știință și adevărata religie, a zis profesorul Huxley, sunt doue surori gemene, cari nu se pot despărți, fără a le pricinui moartea. Știința propășește în proporția religiosității sale, și religia înfloarește în proporția adâncimei și tăriei științifice a temeliei sale. Marile opere îndeplinite de filosofi au fost mai puțin rodul inteligenței lor decât a direcțiunii întipărite acestei inteligențe de un spirit eminent religios.“

PREDICĂ

la Dumineca Floriilor.

„Osana! bine e cuvântat cel a vine
întru numele Domnului, împăra-
tul lui Israel.“ (Ioan 12, 13, 14.)

Era în anul din urmă al vieții sale pământene, când Mântuitorul lumii, surpătorul Iadului, învingătorul morții, Domnul nostru Iisus Christos, trecea prin Ierichon la Ierusalim la sărbătorile Paștilor. În călătoria sa cercetă pe prietenul său Lazar din Vitania, pe care înainte cu două zile îl sculase din morți, și ospetându-se puțin la el, își continuă calea către Betfage, un satuf așezat la poalele muntelui maslinilor, între Vitania și Ierusalim. Orașul Ierusalimului, luând știrea despre sosirea unui astfel de făcător de minuni, precum și despre minunată învierea lui Lazar, s'-a spăimântat foarte. Mulțime numerosă de popor, bărbați și femei, bătrâni și copii, toți au eșit întru întimpinarea lui. Unii mergeau înainte, alții în urmă; unii tăiau ramuri de finic, alții așterneau vestimintele lor pe cale. În chipul acesta Iisus Christos, însoțit de mulțimea poporului și de ceata învățăcelilor sei, intră în cetatea Ierusalimului ca un împărat învingător întimpinat cu mii de strigări însuflețitoare: *Osana! bine e cuvântat cel ce vine întru numele Domnului împăratul lui Israel!*

Cu o pompa atât de strălucită, creștinilor! judeii erau obicinuiți să primească numai pe împărații, liberatorii lor naționali. Ticăloșii, visau de un Mesia politic, care să-i elibere de sub jugul Romanilor, și crezură, că timpul li-a sosit ca să-și vadă visul cu ochii, să vadă împlinite așteptările lor din bătrâni pentru sosirea unei epoci de acum pentru dănișii! Amară amăgire! Cetatea Ierusalimului, care astăzi este teatrul unei sărbări atât de strălucite, peste câteva zile va fi teatrul unei tragedii înfloritoare! Poporul acesta, care acuma mișcă stălpărilor, și strigă „osana!“ văzându-și nimic, te speranțele și așteptările într-un Mesia politic, mâne va ciopli crucea și va striga „restignește-!, restignește-!“ Creștinilor! Eu nu voi să vă amăgiți cu închipuiri și cugetări nebune ca jidovii. Noi trebuie să privim lucrurile religiei nu numai pe din afară, ci mai cu osebire să îndreptăm gândirea noastră la însemnarea cea launtrică a lor. De aceea am suit astăzi acest amvon, ca să vă arat, care este însemnătatea intrării lui Christos în cetatea Ierusalimului.

În vremile de mărire, Roma cea bătrână primia sărbătorește și cu mare strălucire pe generalii sei de câte-ori reînorceau biruitori de pe câmpul de războiu. Senatul întreg îmbrăca haine de sărbătoare, și vitejii romani, încoronați cu cunune de biruință, petrecuți cu cântări de bucurie a-le poporului, treceau mândri printre râdurile steagurilor și a vulturilor romani în Capitoliu, ca să mulțamească zeilor pentru biruința câștigată. Împăratul Caligula făcuse intrarea sa în Roma într'un care împodobit, tras de tigri; Marcu Antoniu în car purtat de lei; Pompei cel mare în car tras de elefanți și împăratul Aurelian în car purtat de cerbi! Astfel primia Roma pe vitejii sei, reînorsi de pe câmpul de războiu! Astfel de primire măreață a făcut și cetatea Ierusalimului și lui Christos.

Iisuse Christose! Tu ai zis mai înainte, că lu ai nici unde să-Ți pleci capul! Dar ce însemnează această întimpinare sărbătorească ce-Ți fac Evreii la intrarea Ta în Ierusalim? Este ea semn de desprețuire, ori arătarea dragostei neclătite pentru tine? Cu adevărat Iisuse al meu, alaiul Evreilor nu este urmarea dragostei adevărate către Tine, pentru-că cei ce Te încununează astăzi cu cunună de biruință, mâne Te vor încununa cu cunună de spini, cei ce Te întimpină astăzi cu ramuri de finic, mâne Te vor lovi cu trestia peste față, — fără îndoială însă aceste semne din afară sunt dovadă despre biruința dumnezeștilor Tale învățători, ba mai multe de cât aceasta, ele sunt mărturia pe față despre dumnezeirea Ta!

Așa e, creștinilor, până aci Mântuitorul Christos încungiurase de-a pași în public cu oare-care pompă și strălucire, și a-se arată pe față de Mesia cel prezis de proroci, pentru-ca să nu primejduească scopul venirii sale pe pământ. Acum însă El se arată în toată mărimea și strălucirea Sa împărătească, și Se recunoaște ca un împărat de tot poporul jidovesc, care venise în Ierusalim la sărbătoarea Paștilor. Planu-

rile sinedrionului nu l-au putut schimba în propusul său, uneltirile fariseilor nu l-au spăimântat de fel. Când fariseii îl provocară să oprească strigările publicului, cu deosebire a-le învățăcelilor sei, el le răspunde că: „*De vor tăce acestia, petrite vor striga!*” Ceasul lui se plinise și acum trebuie să arate hotărît jidovilor, că el este cu adevărat Mesia, împăratul împărătilor, *împăratul cel ce vine întru numele Domnului, pe care îl vestise mai nainte porocul Zacharia zicând: Bucură-te foarte fiica Sionului, saltă fiica Ierusalimului, iacă împăratului tău vine blând, și șezând pe mânzul asinei.*” (Zach. IX. 9.)

Dar, minune! Domnul nostru Is. Christos făcând intrarea sa în Ierusalim, într'un mod ce nu seamănă de loc cu pompele împărătilor pământești; cu multă umilință și blândețe, călare pe mânzul asinei, nu în car purtat de lei, ori de elefanți. Mirate cerule! că ce a ce umbla pe mare ca pe uscat, cel ce umbla peste aripile vânturilor, cel ce are scaun cerul și așternut picioarelor sale pământul, fiul lui D zeu, astăzi intră în cetatea Ierusalimului șezând pe mânzul asinei!

Voi nu vă mirați de această creștinilor? Generalii Romei când intrau cu în cetate, incununați cu atâtă pompă și mărire, ca nu cumva să uite soartea lor de muritori, aveau totdeauna la spatele lor câte un aprod, care li-aducea aminte cuvintele: *Domnul meu! adă-ți aminte că ești om!* Și când voi vedeți pe dulcele nostru Mântuitor intrând în Ierusalim călare pe dobitocul cel mai desprețuiți, întimpinat de onorurile unui popor nestătornic și nerecunoscător, care peste câteva zile va striga: *restignește-ți!* oare nu ni-ar plăce ca oare care dintre apostolii sei apropiându-se de dânsul se-i zică: *Doamne, adă-ți aminte că ești D-zeu?* O! aceasta ar fi o vătămare! Isus Christos merge în Ierusalim nu ca să vâneze mărirea deșartă, ci merge la moarte de bună voie, ca să răscumere neamul omenesc din robia morții. El merge *umilit și blând* compătîmind starea decăzută a omenimei și nepriceperea poporului jidovesc. *Ierusalime, Ierusalime,* (iși zicea el cu intristare) *de câte-ori am voit să adun pre fiii tei . . . dară nu ați voit.* (Mat. 23. 37.)

Însă togmai prin purtarea sa umilită și blândă Iisus lăsă să se vadă, că el însuși este împăratul făgăduit de D-zeu fiilor lui Israil, dar că împărăția lui nu va fi din lumea aceasta. Și în adevăr înfăptuirea lui Christos între oameni, și felul învățătorei sale, oșebit de a altor înțelepți ai lumii, se însemnează prin răspândirea unor cugetări înalte, unor simțăminte dulci, și blânde între oameni. Lasă a i-se face primire de biruință, dar el vine blând și umilit, ne însușindu-și nici o stăpânire asupra noastră, decât cea de a domni peste sufletele noastre, ca prin credință, dragoste, nădejde să ne facă membrii împărăției sale, împărăției luminei. El vine șezând pe mânzul asinei, care era închipuirea bisericii celei din păgâni, ai carei fii suntem noi, căci nația

jidovească, a carei închipuire era asina, respinse cu cerbice de-a primi învățăturile evangheliei lui Christos.

La amândouă aceste națiuni, păgână și jidovească, trimisese el pe apostolii săi, ca prin credință să le unească într'o biserică sub un cap nevăzut; pe jidovi, să-i scoată de sub jugul legii, pe păgâni de sub robia păcatului, și astfel din amândouă nații, să-și curățească și-și popor aleș și râvnitori de fapte bune, cum zice marele apostol Pavel. (Tit. 2. 14.)

Noi încă suntem, creștinilor! din cei aleși ca să primim pe Christos, supunându-ne Lui ca stăpânului nostru, să-L primim ascultând cuvintele și sfaturile lui; să-L facem împărat în inimile noastre. O! eu știu bine, că vor fi mulți, mă tem, prea mulți, chiar între voi, cari stăpâniți de deșertăciunea omenească nu cearcă adevărata mărire, mărirea de a ne supune și urma întru toate lui Christos. Dar cel puțin învățați din întâmplarea de astăzi a cunoaște deșertăciunea mării pământești, învățați a cunoaște nestătornicia părerilor omenești, cu un cuvânt învățați a cunoaște ce preț merită aplausele și laudele lumii. Aici vrednicia mai mult este pismuită și clevețită, mărirea supusă schimbărilor și vicisitudinilor timpului; aveți dinainte-vă pildă luminată, cei ce astăzi întimpină cu „osana” pe Christos, setoși de sângele lui, mâne îi vor striga: *restignește-ți!* Cei ce astăzi îl primesc ca pe împăratul lui Israil, îi vor striga, vrednic este morții; cei ce nu de mult, ascultând dumnezeiască lui învățătură, ziceau cu însuflețire, *nici odată nu a vorbit om așa, ca acest om* (Jon. 7. 36), acestia peste câteva zile îl vor cleveți și injură ca pe un ațîțător și turburător.

Creștinilor! Fără îndoială voi de multe-ori până acuma ați venit la sf. biserică în această sfântă sărbătoare, care ne aduce aminte de intrarea lui Christos în Ierusalim; de multe-ori în biserică ni-s'au împărțit ramuri verzi, dar cugetați ce însemnătate are înfăptuirea voastră la biserică astăzi? Cugetat-ați vreodată ce însemnătate au rumarile verzi, pe cari le purtați în mâinile voastre cu atâtă mângâiere? Primirea, ce poporul Ierusalimului a făcut-o lui Iisus Christos, este închipuirea adevăratei primiri, ce creștinii trebuie s'o facă Mântuitorului nostru.

Arătați, că sunteți creștini primitori și cinstitori ai lui. Acum mai cu oșebire este vremea priinciosă pentru împărăteasca lui primire; acum înainte cu șase zile de Paști, să părăsim sgomotul lucrurilor lumii celei deșerte, și în loc de ramuri de finici să purtăm în mâni, virtutea milosteniei către cei săraci, și să eșim întru întimpinarea lui Christos, așternând în calea lui vestmintele noastre, adeca virtuțile, celea ce împodobesc sufletele noastre. Nimenea să nu-l întimpine cu sărutarea lui Juda, ci să-l primim toți în casa sufletului nostru, ca Simon cel din Vitania, și să-i servim ca Marta cu silință, și să-i spălăm picioarele ca Maria, nu cu mir de nard, ci cu lacrimi de căință pentru păcatele noastre, ca să dobândim iertare ca și dânsa, și să ne invrednicim, ca Magda-

lina, a-'L vedé noi mai atâtă după învierea Sa, auzind și fericitul cuvânt „bucurați-ve!”

Poporul din Ierusalim încă s'a bucurat, primind pe Christos cu stâlپări și cu osana, dar bucuria lui era o bucurie pe din afară și trecătoare; însă bucuria creștinilor, pe care o sêmțim primind pe Christos în casa sufletului, în cetatea credinței, bucuria noastră nu este trecătoare, ci statornică, și mângăietoare pentru ori ce suflet curat. Veniți dar să ne supunem lui Christos, și să-'L primim prin dumnezească împărtășire cu credință și cu dragoste; lăsați fără răspuns pe batjocoritorii de celea sfinte, cari desprețuiesc tot ce este sfânt; nu vă luați după bârfelele acelor ființe scăpătate, despre cari David a prorocit zicând, că „omul în cinste fiind, n'a pri-ceput; ci s'a alăturat cu dobitoacele cele fără de mînte, și s'a asemănat lor.”

În adevăr, fraților! religia înaltă pe om mai pre sus de toate celelalte viețuitoare de pre pământ, și-'l pune mai pre sus, decă ângerii, căci nu pre ângeri a luat, zice Apostolul, ci sêmența lui Avram a luat; adeca cuvântul lui D-zeu nu s'a unit cu firea ângelilor, ci cu firea cea omenească. Dar, ceasul înfricoșat se apropie, când Fiul lui D-zeu, prins în grădina Getsimanii, se dă în mânilor cărturarilor și a-le fari-seilor, ca să-l omoare! Creștine, vei puté privi tu aceasta întemplantare înfricoșată cu nepasare? Este drept, ca D-zeu se fie pironit pe cruce pentru păcatele tale — și tu să te tăvălești în păcate? El cu cununa de spini pe cap — și tu cu mîntea plină de cugete rele? Mânilor, picioarele lui pironite — iar mânilor tale pângărite cu fără de legi, și piciorolele tale umblând pe căi nedrepte? O! grăbiți, grăbiți a vă pocăi, până încă aveți timp, ca să nu vi se aplice cuvintele mustrătoare a-le Mântuitorului: *Ierusalime, Ierusalime, de câte ori am voit să adun pre fii... dară nu ați voit! Amin!*

Cartea circulară

a unei sfînței sobornicești și apostolești Biserici.*)

Tuturor și pretotindenea întru Duhul Sfânt iubitor și prea prițitorilor frați, Preasfințitorilor Archieiei cu ale lor binecuvântate cleruri și tuturor dreptcredincioșilor fii credincioși a unei, sfînței, sobornicești și apostolești Biserici închinare fratească și (dorința), atot binelui și mântuirii dela D-zeu!

§. 1. S'ar cuveni, ca Sfânta și Dumnezeasca învățătură a Evangheliei despre Rêscumpărarea noastră prin toți să se propovăduiască în aceeași nevătămărire și să se primească cu credință pururea în aceeași curăție, întru carea Mântuitorul nostru, de bună voie micșorându-se pe sine chipul robului luând și pogorîndu-se din sînurile lui Dumnezeu și Tatăl, o au descoperit Dumnezeestilor și Sfînțitorilor săi Invățacei — și întru carea dênșii fiind mărturii de

față și stuguri-vězători ca niște trimbițe de tunet rêsunătoare, ves iră aceasta învățătură pretotindenea sub soare (căci în tot pământul au eșit vestirea lor și la marginele lumii graiurile lor) — la capăt întru aceeași nestrămutare, întru carea arătându-se aceeași buna-vestire, așa mulți și așa mari Părinți ai Bisericii catolicești (sobornicești), din toate părțile pământului o-au predat nouă la soboarele tuturor popoarelor, și întru unele scripturi ale lor. Însă Duhul cel rêu, vrășmașul cel dintru început a Mântuirii omenești, precum de demult în Edem, luând pre sine chipul unui sfetnic voitor de bine, cumpătă pe om a călca apriata poruncă dumnezească, așa și în acest Edem Duhovnicec, în Biserica lui Dumnezeu, neincetând a înșela pre mulți, însuflându-le lor gânduri rele și împotrivoare lui D-zeu, și folosindu-se cu dênșii ca cu niște unelte, varsă veninul eresului în riurile cele curate a învățaturii dreptcredincioase, și din păhare aurite ca cu bună-vestirea Evangheliei adopă pre mulți; adapă pre cei ce viețuesc după prostimea sa fără îngrijire, nu ascultă mai bine cele auzite (Evrei cap 2. v. 1.) și dela părinții lor vestite. (Deut. 32. 7), amésurat Evangheliei și tuturor învățăturilor celor vechi, și nu socotesc a fi destul pentru mânturea sa cea sufletească cuvântul Domnului cel rostit, și cel scris și mărturiile Bisericii, carea necurmat se lățește, ci vênând inoiri necurate ca un vistier nou primesc învățatura evangelicească în chipul cel deplin stricat.

§. 2. De aici rêsărîră desclinite și minunate eresuri, cari Biserica sobornicească dela însuși leagănul său, îmbrăcându-se întru toate armele cele Dumnezeesti și luând Sabia Duhovnicească, carea este cuvântul lui D-zeu (Efeseni cap 6, st. 11—17.) au fost silită a-le învinge cu mărîre în toate veacurile, arătându-se stogură tot-deauna după luptă mai luminată și mai puternică.

§. 3. Însă dintru eresurile aceste unele cu totul s'-au stins, altele se sting, unele slăbiră, iară altele mai mult sau mai puțin înflorese ținându-se până la timpul căderii, iară unele încă de nou se rădică pentru aceea, ca să petreacă calea sa dela arătare până la nimicire; căci dênsele — aceste triste cugetări și iscodiri ale oamenilor celor vrednici de tânguire — fiind lovite împreună cu următorii săi de trăsnetul blăstemului acelor șapte adunări a toată lumea, cad neapărat, de ar fi și stat o mie de ani. Pentru că numai una dreaptă credință a Bisericii sobornicești și Apostolești însuflețită prin cuvântul cel viu alui D-zeu va rămâné în veci, după nemincinoasa făgăduință a Domnului: *Porțile Iadului nu o vor învinge pre dênșii.* (Mat. c. 16 st. 18.) Adeca, precum tâlcuesc Sfînții Părinți, gurile celor fără de lege și ale ereticilor, ori cât ar vërșă spaimă, și amenințări sau amăgiri dulci și momiri, nu vor învinge pacinica și blânda învățătură dreptcredincioasă. *Dară pentru ce tot înaintează calea celor fără de lege?* (Jerem. c. 12, s. 1.) și *cei fără de lege se înaltă, și se rădică*

*) După un manuscris românesc. (Red.)

ca chedrii Livanului (Psalm 36 s. 35), ispitind pre cei ce ascultă în pace pre D-zeu? Pricina la aceasta nu e cunoscută; și Sfânta Biserică, de se și roagă în toată ziua ca să îndepărteze de cătră dânsa pe acest vrășmas, acest ârger al Sataniei, însă neîncetat aude dela Domnul: *Destul este fie darul meu, că puterea mea întru neputințe se deplinește, pentru aceasta se și laudă ea dulce mai mult întru neputințele sale, ca să se sălășluiască întru dânsa puterea lui Christos.* (2 Corinteni cap 12) și ca vitejii mei să fie arătați. (1 Corinteni cap 11 s. 19.)

§. 4. Din eresurile cele ce s'au lătit, D-zeu știe după cari judecăți preste mai mare parte a lumii, era când-va Arianismul, iară acum Papismul; însă și acesta din urmă (asemenea celui dintâi, carele cu totul s'au stins) de și până acum este în putere încă, nu va birui până la capăt, ci va trece și se va răsipi, și glasul cel mare din ceriu va zice de dânsul: *risipitu-s'au* (Apocalipi c. 12, s. 14).

§. 5. Învățătura cea nou ivită, cumcă „Duh¹ Sfânt precede dela Tatăl și dela Fiul“, este iscodită în contra apriatului și luminatui cuvânt despre aceasta de Domnu nostru rostit (cuvânt): *„Carele dela Tatăl precede“* (Ioan c. 15 s. 26) și în contra mărturisirii a toată Bisericii cei sobornicești în șapte soboare a toată lumea, dovedite prin cuvintele: *carele dela Tatăl precede* (Simvolul credinții.)

1. Dânsa surpă purcederea deși întru una (ἐνίχρη) dela unul și ace ași început, însă deshilinite chipuri (ἐτεροωδη) a fețelor celor Dumnezești a fericitei Treimi, carea este întărită cu mărturisirea Evangheliei.

2. Prescrie fețelor (Dumnezești) celor de o asemenea putere și de o închinare deshilinite și neasemenea privințe și le amestecă.

3. Propune a fi mărturisirea unei, Sfintei, Sobornicești și Apostolești Biserici, carea a fost mai înainte de dânsa, nedeplină, întunecată și neajunsă.

4. Înjosește pre S. Părinți a 1-lui sobor a toată lumea dela Nicheia și pre cei din al doilea a Constantinopolului, ca când ei despre Fiul și despre Duhul sfânt nu au theologizat deplin, cumcă adecă au tăcut despre așa cumpenitoare deosebire a acestor două fețe Dumnezești, și încât era lipsa neîncunjurată a răspica toate însușirile lor cele dumnezești în contra Aranilor și Machedonienilor.

5. Măhnește pe Părinții Soboarelor a toată lumea al 3-lea, al 4-lea, 5-lea, 6-lea și al 7-lea, carii în auzul a toată lumea vestiră dumnezeescul simvol întru toate închieturile a fi deplin, și cu înfricoșate amănunțări și și blăstămuri ne deslegate au oprit precum sie-și, așa și tuturor altor toată adaugerea cătră dânsul și scurtarea sau schimbarea, sau strămutarea în trânsul, deși numai o cirtă în re aceste cum ar fi fost de lipsă a-1 îndrepta și a-1 deplini și întru acest chip a schimba toată învățătura theologică a S. Părinților a toată lumea, ca când s'ar fi descoperit o însușire nouă, deosebitoare între înseși trei fețe a fericitei Treimi.

6. Au intrat la început pe furii în Bisericile apusene ca lupul în pele de oaie, adecă sub anumierea nu a purcederii (ἐκπρόσρμα) după rostirea grecească, ce se întrebuintează în Evangelie și în Simvol, ci sub numele *trimiterii*, precum se desvinovăște Papa Martin înaintea mărturisorului Măxim, și precum au descoperit aceasta Atanasie Bibliotecarul sub Ioan al VIII-lea.

7. Cu îndrăznire crudă și neauzită s'au atins de însuși simvolul credinții și au schimbat acest zeloz comun a C. eștinătății.

8. Au pricinuit atâtea turburări în Biserica lui D-zeu cea pacinică și au despărțit popoarele.

9. La ivirea sa cea dintâi au fost dânsa cu totul lăpădată de doi pururea pomeniți Papi: Leo al III-lea și Ioan al VIII-lea, carele în cartea sa cătră fericitul Fotie trimisă au numit pre aceia a fi părtași lui Iuda, carii cu vârit mai înainte în Simvol.

10. Este osândit de multe S. Soboare a celor patru Patriarhi ai Răsăritului.

11. S'au supus blăstămului ca o înoire și adaugere a Simvolului în acel (așa numit al 8-lea sobor a toată lumea), ce fu adunat la Constantinopol spre împăcarea Bisericilor celor Răsăritene și Apusene.

12. D'abia au început cât-va a se ivi în Bisericile apusene, și îndată sau dânsa singură au născut cele mai urite odrasle, sau au introdus cu sine încet-încet alte înoiri, cari mai cu seamă sunt în contra poruncilor Mântuitorului nostru, celor ce sunt apriat în Evangelie însemnate și cu sirguintă până la ivirea dânssei păstrate, și în aceleași Biserici, în carea s'au introdus dânsa, precum este stropirea în locul cufundării, retragerea Dumnezeescului Păhar dela mireni și cuminecătura numai sub un chip al pâinei, întrebuintarea făliilor și azimelor în locul pâinei cei dospite, scoaterea binecuvântării din liturgie adecă a Dumnezeștii Chemări a tot prea Sfântului și a tot Săvârșitorului Duch — în asemenea chip sporind datinele cele vechi ale Apostolești Bisericii Sobornicești, precum este depărtarea pruncilor, ce se botează, de ungerea ungerea cu Mir și de primerea Dumnezeștilor Taine, a celor căsătoriți de Preoție, precunoașterea Papii de o față ne greșitoare și de țitorul de loc alui Christos, și altele. În acest chip au restornat dânsa toată orânduiala cea veche Apostolească a săvârșirii a mai tuturor Tainelor și tuturor hotăririlor bisericesti, orânduiala, carea o ținea sfânta și dreptcredincioasă Biserică a Romei, pre când fusese cel mai cinstit mădular a Sfintei sobornicești și Apostolești Biserici.

13. A deșteptat pe apărătorii săi, pe theologii Apuseni, ne având pentru sine propte nici în Scriptură, nici în Părinți, a năzui cătră nenumărate filosofii mincinoase, nu numai spre sucite tēlcuiri a Scripturii, care nu le aflăm noi nici la unul dintre Părinții sfintei sobornicești Biserici, ci și spre stricarea sfintelor și neatinselor tēcturi ale Dumnezeștilor Părinți răsăriteni și apuseni.

14. S'au arătat streină și neuzită și hulitoare de Dumnezeu încă și la celelalte comunități creștine, care mai nainte de ivirea ei, pentru alte drepte pricini, în curgerea veacurilor au fost despărțite de Biserica sobornicească.

15. Ne privind la sirguintele și opintelele apărătorilor săi nici în contra unei dintru ale noastre înainte puse dovediri, nu au putut până acum să aducă spre scutire încai o dovedire învingătoare și temeinică din S. Scriptură sau din Părinți.

Așa fel de învățură poartă întru însuși ființa sa și întru însușirile sale toate semnele învățurii nedreptcredincioase și toată nedreapta învățură, carea se atinge de Dogmele Bisericii sobornicești despre sfânta Trăime, despre purcederea Duchului Sfânt este și se numește eres, iar cei ce cugetă așa: eretici, după hotărârea S. Damas, Papii dela Roma (carele așa grăește): „Carele despre Tatăl și Fiul cugetă drept, iară despre Duchul Sfânt nedrept, acela este eretic.“ (Mărtur. cred. sobor. trimisă dela Papa Damas către Episcopul Thesalonicului Paulin.)

După aceasta Una, Sfântă, Sobornicească și Apostolicească Biserică urmând Sfinților Părinți răsăriteni și apuseni, precum au vestit în vechime prin Părinții noștri, așa și acum de nou vestește sobornicește, că aceasta nou introdusă părere, cumcă Duchul Sfânt purcede dela Tatăl și dela Fiul, este întru adevăr eres, și următorii lui, fie ei ori-cine: eretici după soborniceasca hotărâre mai înainte pomenită Atot Sfințitului Papa Damas, și comunitățile, care se alcătuiesc dintre dênșii, sunt comunități eretice, și toată sufleteasca împărtășire întru slujbele cele Dumnezești cu dênșii a fiilor Bisericii sobornicești — nelegiuită după puterea canonului al 7-lea Soborul III-lea a toată lumea. (Va urma).

Lecțiuni din studiul Religiei pentru școala poporală.

Parabola despre „sămănător“ și țarină.“ (Luca. 8, 4—15; Mat. 13, 1—9; Marc. 4, 2—20, clasa IV.)

Anunțarea țintei: Vă voi povesti ce ne spune D. n. Isus Christos despre „sămănător“ sau „plugar.“

1. *Analiza (Pregătirea).* Ce mănăcă omenii? (pâne, carne, șcl.) Din ce se face pânea? (. . . din făină.) Dar făina? (din grâu, secară, cucuruz, șcl.) De unde avem grâul, secara, șcl? (. . . de pe câmp.) Dar vedeți grâul, secara, șcl. nu cresc de sine, ci oamenii trebuie să lucre pământul. Oamenii, cari lucră pământul, se numesc: plugari. Ce este tatăl tău? (învățătorul întreabă pe băiatul unui plugar.) Primăvara, după-ce se topește zăpada, plugarul prinde boii săi la plug și merge afară la câmp. Și ce face cu pământul mai întâiu? (. . . ară pământul). Dar după-ce l-a arat, ce mai face? (. . . samănă în pământ grâu, secară, șcl.) Grâul, secara, cucuruzul, șcl. se numesc: bucate sau cereale (sau grâne.) De oare-ce plugarul „samănă“ pământul, îl mai putem numi și:

sămănător. Și ce face plugarul cu arătura sămănată? (. . . o grapă.) Pentru ce? (. . . ca să se zdrobească brujii de pământ și să se acopere sămănța.) Dacă bunul Dumnezeu trimite ploaie și căldură, atunci sămănța resare. Apoi preste vară crește. Ear mai târziu se coace. Când sunt coapte grânele, ce fac oamenii cu ele? (. . . le seceră.) Dar ce gândiți, cari sămănțe resar și cresc bine? (. . . numai sămănțele bune.) Dar oare dacă este rece, pot crește bine grânele? Deci ce le trebuie? (. . . căldura soarelui.) Și pot oare crește, dacă nu au umezeală? Deci ce le mai trebuie? (. . . ploaie.) Dar afară de asta mai trebuie, ca și pământul, în care se samănă sămănța, să fie bun. Dacă pământul e petros, sau prea țea-păn, șcl., sămănțele nu pot să crească bine. Insemnați-vă: Pământul, în care oamenii samănă grâu, secară, șcl., se numește: țarină sau agru.

2. *Sinteza (Predarea).*

Sinteza A.

a) *Istorisire (Luca 8, 4—8).*

Adunându-se mult popor împrejurul lui Isus, el le zice: „Ieșit-a sămănătorul să samene sămînța sa; și sămănându-o, una a căzut lângă cale, și s'a călcat, și paserile o au mâncat. Și alta a căzut pe peatră; și dacă a răsărit, s'a uscat, pentru-că nu avea umezeală. Și alta a căzut între spini; și crescând spinii, o au înecat. Și alta a căzut pe pământ bun; și răsărind, a făcut rod insutit.“ După-ce Mântuitorul a spus oamenilor această povestire, a strigat: „Cel ce are urechi de auzit, să auză!“ (Reproducere.)

b) *Aprofundare materială.*

Despre cine se vorbește în povestirea aceasta? (. . . despre un „sămănător“ sau „plugar.“) Unde a ieșit el? (. . . la câmp.) Cum se numește câmpul, în care sămănăm grâu, șcl? (țarină sau agru.) Unde au căzut unele sămînțe? (. . . lângă cale sau drum.) Vedeți! pământul de lângă drum e prea țea-păn; aci sămănțele nu pot să prinză rădăcini. Și ce sau mai întemplat cu unele din sămănțele, cari au căzut pe calea, pe care umblă oamenii căruțele, șcl.? (. . . le-au mâncat paserile.) Deci țineți minte: Sămănța sămănată pe cale, nu pote crește; pentru-că pământul acesta e prea țea-păn, și apoi o pot ușor mănca paserile. Dar alte sămănțe unde au căzut? (. . . pe peatră.) Vedeți, dacă sămănța cade pe pământ petros, earăși nu poate crește bine; pentru-că din pietri rădăcinele nu pot să capete umezeala trebuincioasă, și de aceea sămănăturile slăbuțe iute se uscă, mai ales dacă căldura soarelui e mare. Și apoi pământul petros nu este destul de afund, ca rădăcinele să se poată întinde bine. Deci pentru-ce nu pot crește sămănțele în țarina petroasă? (. . . pentru-că n'au umezeală, și pământul nu este destul de afund.) Apoi unde au mai căzut alte sămănțe? (. . . între spini.) Ce mai cresc pe țarină, afară de grâne? (. . . mai cresc și burueni, spini, șcl.) Ce trebuie să facă plugarul cu

buruenile, șcl. ? (. . . să-le plivească.) Dar dacă nu-le plivește, ce se întâmplă ? (. . . buruenile cresc mai iute și mai tare, decât sămănăturile cele bune, adecă decât grâul, secara, șcl., iau dela acestea toată umezeala, tot aerul și lumina.) De-aceea apoi ce s'-a întâmplat cu sămânța cazută între burueni, spini, șcl. ? (. . . s'-a înecat, adecă : s'-a nimicit.) Vedeți ! țarina plină de burueni nu a fost curată ! În sfârșit alte sămânțe pe ce fel de pământ au căzut ? (. . . pe pământ bun.) Și ce s'-a întâmplat ? (. . . au făcut rod foarte mult, adecă unele au făcut treizeci, altele șasezeci, altele o sută de sămânțe nouă.) Vedeți ! pământul bun este : m o a l e , a f u n d și c u r a t .

Sinteza B.

a) Istorisire (Luca 8, 12—15).

Învățăceii n'-au înțeles vorbele lui Isus, de-aceea l-au rugat să le spună înțelesul acestei povestiri. Eară Isus le-a zis : „Sămânța“ este cuvântul lui D-zeu. Ear cei de lângă cale sunt cei-ce îl aud, dar nu-! înțeleg și venind diavolul, ia cuvântul lui D-zeu din inima lor, ca nu cumva crezând, să se mântuiască. Eară cei de pe peatră sunt cari, când aud cuvântul lui D-zeu, cu bucurie îl primesc, dar cred în el numai scurtă vreme, și în timp de ispită se lapadă de el. Apoi ceea, care a căzut între spini, este pentru oamenii, carii cred cuvântul lui D-zeu, dar grijile, bogățiile și plăcerile lumesti îi înneacă, și nu aduce nici un rod. În sfârșit sămânța, care cade în pământ bun, este pentru oamenii, cari primesc cuvântul lui D-zeu, îl păzesc și aduc roade multe. (Reproducere.)

b) Aprofundarea etică-religioasă. Explicarea parabolii.

Mântuitorul a zis : „Cine are urechi de auzit, să auză“ ! Deci el a spus povestirea aceasta, ca să o înțelegem și să învățăm ceva din ea. Băgați de seamă : Sămănătorul este însuși D-zeu, care a dat oamenilor, prin Isus Christos, multe învățături bune. „Sămânțele sunt învățăturile lui D-zeu, pe cari le-au auzit oamenii din gura Mântuitorului. Ear „țarina“ (sau agrul) sunt inimile oamenilor. Pe acestea Isus le asemănă cu cele patru feluri de țarină.

Când Isus vorbește despre sămânța, care cade pe cale, el înțelege pe acei oameni, a căror inimă este rea și plină de păcate ; precum a fost : Cain, Faraon, Absolon, Fariseii, șcl. În inima astorfel de oameni sămânța cea bună : cuvântul lui D-zeu nu poate prinde rădăcini, pentru că inima lor este învertoșată de păcate, e țepăună ca pământul de lângă drum. Poftele urite și aplecările păcătoase sunt „diavolul“, care ia din inima oamenilor poruncile și învățăturile lui D-zeu. Apoi acești oameni mai au și prietini rei, cari prin vorbe rele scot vorbele bune d-zeești din inima lor, precum paserile răpesc sămânțele căzute pe drumul de țeară.

Când Isus vorbește despre sămânțele căzute pe pământ petros, el înțelege pe oamenii cei

ușuratici, cari primesc iute și ușor și cu plăcere învățăturile bune, ba se și hotărăsc să fie mai buni, mai cu iubire față de semenii lor, și mai îndurați. Dar în inima acestor oameni cuvântul lui D-zeu nu poate prinde rădăcini trainice, precum nu prinde rădăcini sămânța, care cade în pământ petros ; căci dacă vine vre-un necaz asupra lor, precum : boala, sêracia, șcl. îi amăgesc poftele și plăcerile trupului, cum sunt : mâncarea, băutura, lenea, șcl., ei de grabă se lapodă de calea cea bună, pe care au pășit cu ușurință. Toate împrejurările, cari îndeamnă pe om să se abată dela bine și să rătăcească pe calea răului, le numim : i s p i t e. Astfel de oameni ușuratici au fost : Saul, Pilat, tinêrul cel bogat, șcl.

Apoi când Isus vorbește despre sămânța, care a căzut între spini și burueni, El înțelege pe acei oameni, cari sunt acuși buni, acuși rîi ; cari au și însușiri bune, dar mai multe rele. Astfel de oameni au fost : Lot, Iacob, Saul, fiul cel rătăcit, șcl. În inima acestor oameni învățăturile lui D-zeu prind rădăcini bune ; ei une-ori au cugete bune și fac fapte bune ; dar pe lângă însușirile bune se desvoaltă în ei și foarte multe însușiri rele și urite, precum : pofța de câștig, ura, pizma, șcl., cari apasă și înneacă însușirile bune.

În sfârșit, când Isus vorbește despre sămânța, care cade pe pământ bun, care aduce rod foarte mult, El înțelege pe oamenii cu inimă bună. Inima astorfel de oameni primește cuvântul lui D-zeu așa de bine, precum pământul moale primește sămânța. Apoi în inima lor gândurile bune străbat adênc, precum rădăcinile străbat în pământul afund. În sfârșit inima acestor oameni este curată ca pământul, pe care nu cresc burueni. În ei nu sunt gânduri și aplecări rele, cari să înnece și să nimicească pe cele bune. Cu un cuvânt, inima acestor oameni este : m o a l e , sau simțitoare, a d ê n c ă și c u r a t ă. Astfel de oameni au fost : Avram, Iosif, Moise, șcl.

2. Asociațiunea (Combinarea).

Toți oamenii au primit dela D-zeu, prin Isus Christos, aceleași învățături bune ! Toți oamenii pot face binele și pot încunjura rîul. Dar numai cari oameni urmează cuvântul lui D-zeu și fac multe fapte bune ? (. . . oamenii, cari au inimă simțitoare, adêncă și curată). Astfel de inimă a avut Mântuitorul nostru Isus Christos. Noi creștinii toți trebuie să ne nizuim de a fi, cum a fost Mântuitorul. Inima creștinului bun sămănă cu țarina moale, afundă și curată. Isus Christos ni-a dat multe învățături bune și frumoase, arătându-ne, cum trebuie să ne purtăm în viață ; deci Isus se poate asemăna cu „sămănătorul“. Dar care este țarina ? (. . . inima omului). Dar oare dela cine mai primiți voi învățături și sfaturi bune ? (. . . dela învățător, dela preot șcl. Sămănătorul este fie-care om, care dăaltuia sfaturi și învățături bune, și îl îndeamnă să sepoarte bine.

4) *Sistemizarea*, (Abstracțiunea învățăturilor morale religioase).

a) Voi, copiii! să primiți cu băgare de seamă și cu dragoste, sfaturile și învățăturile cele bune, ce vi-le dau părinții și învățătorii vostri, căci numai așa veți pute fi fericiți în viață.

b) Tot omul cu dragoste să primească cuvântul lui D-zeu și să-1 împlinească între toate împrejurările vieții.

c) „Fericiți sunt cei ce ascultă cuvântul lui D-zeu și îl păzesc“ (Luca 11, 28).

d) „Fericiți sint cei curați la inimă, că aceia vor vedea pe D-zeu.“ Mateiu (5., 8.)

5) *Aplicarea*.

Și inima voastră, iubiți școlari, se poate asemăna cu țarina, care primește semința cea bună. Și cine este sămânătorul? (... învățătorul, mama, tata). Unii din voi primesc sfaturile cele bune, dar iute le uită, și nu se țin de ele. Cu care țarină se pot asemăna aceștia (... cu țarina petroasă). Alții au și însușiri bune, dar și rele. Cu care țarină se aseamănă aceștia (... cu țarina, pe care cresc printre grâne și burueni). Și cum trebuie să se poarte copii cei buni? (... să se nize de a-se purta, precum s'-a purtat Isus Christos). Ce inima să aibă creștinul bun? (... simțitoare, adâncă și curată). După-ce veți crește mari, și voi veți avea să dați altora sfaturi și învățături bune; dar totodată să ve purtați și voi după cuvântul lui D-zeu. Așa vor aduce faptele voastre roduri insușite și D-zeu v e v a i u b i. Ascultați ce a zis Isus Christos: „Mama mea și fratele meu sunt aceia, cari aud cuvântul lui D-zeu și îl fac.“ (Luca 8, 19—21).

CALINDARIUL BISERICESC.

Luni, 27 Martie. Sf. mucenița Matroana.

Marti, 28 Martie. Prea cuviosul Ilarion cel nou, și cuviosul Stefan făcător de minuni; sf. mucenic Filit și Lidia soția lui.

Mercuri, 29 Martie. Prea cuv. părintele nostru Marcu, episcopul Aretusiilor; Chiril diaconul; sf. mucenici Iona și Varahisie.

Joi, 30 Martie. Prea cuv. părintele nostru Ioan cel ce a scris scara; sf. profet Ioan.

Vineri, 31 Martie. Sf. mucenic și făcătoriu de minuni Ipatie; sf. Asachie; sfinții Avda episcopul și Veniamin diaconul.

Sâmbătă, 1 Aprilie. Prea cuviosa maică Maria egipteanca; Prea cuv. pār. nostru mărturisitorul Macarie egumenul.

Duminecă, 2 Aprilie. Prea cuv. părintele nostru și făcător de minuni Tit; Sf. mucenici Amfian și Edesie.

D I V E R S E.

* *Chirotonire*. Dumineca trecută, în 13 Martie (1 Aprilie) a. c., a fost chirotonit prin I. P. S. Sa D-l Episcop diocesan — presviter pentru vacanta parochie din Ghiroc diaconul David V o n i g a, — cu care ocaziune a primit darul ierodiaconiei d-l George B o g o e v i c i, ea-

tor al fundațiunei „Gozdu“, și ales paroch la nou înființata noastră parochie română drept credincioasă răsăriteană din Budapesta, după ce mai înainte la tundere sa intru monach în S Mănăstire H. Bodrog a primit numele Ghe-nadie.

* *Convocare*. Domnii învățători gr. or. români de sub jurisdicțiunea Consistoriului gr. or. român din Oradea-Mare ca membri ai Reuniunii învățătoresți precum și toți aceia, cari se interesează de înaintarea culturii naționale, și ar dori a să face membri acestei Reuniuni, sunt poștiți a lua parte la adunarea generală a Reuniunii învățătoresți, convocată pe Joi în 30 Martie v. (12 Aprilie n.) a. c. la 9 oare dimineața în școala gr. or. română din loc. — Program: 1. Chemarea duhului sfânt în biserică. 2. Deschiderea adunării în școală. 3. Rezolvarea modificărilor pretinse de guvern în statutele Reuniunii și votarea definitivă acelora. 4. Raport despre starea fondului Reuniunii. 5. Alegerea funcționarilor și a comitetului central. 6. Incassarea tacselor. 7. Alte propuneri sau disertațiuni, ce se vor însinua prealabil la presidiu. 8. Dispozițiuni, în privința autenticării procesului verbal. 9. Încheierea adunării. Dat în Oradea-Mare la 16/29 Martie 1900. — Nicola u Z i g r e, președinte.

C O N C U R S E.

În urmarea ordinațiunei Ven. Consistoriu din Oradea-Mare de dtul 7/19 Faur 1900 Nr. 62/17 B, prin aceasta, pentru întregirea parochiei de clasa a III din Oșand ppiatul Tinca, devenită vacantă prin abdicere, se deschide concurs cu termin de alegere pe ziua 30 Aprilie (13 Maiu) 1900.

Alesului se asigură: Folosirea alor 32 jugere pământ, dela fie-care casă câte una vică de cucuruz și una ziuă de clacă, pășunat pentru 8 vite, stoalele îndatinat și folosirea casei parochiale.

Recurenții, pe lângă observarea § 18 din Reg. pentru parochii, în timpul concursului au a-se presenta în sta biserică din loc, pentru cântare, serviciu D-zeesc și cântare, iar recursele, provezute cu toate documentele adresate comitetului parochial, sunt a se înainta subscrisului în Méhkerek u p. Kőtegyán.

Comitetul parochial.

În conțelegere cu mine: NICOLAE ROCSIN, protopop.

— □

Pentru ocuparea postului de paroch din parochia Temeș-Hodoș, se publică concurs cu termin de 30 zile dela prima publicare în foaia oficială „Biserica și Școala.“

Emolumintele împreunate cu acest post sunt: a) o sesiune pământ, constătoare din 30 jughere, dintre cari un juger intravilan; b) locuință, constătoare din două chilii; c) grajd pentru vite; d) stola obicinuită dela 87 familii și e) bir de câte o măsură (30 litre) de bucate, parte grâu parte cucuruz, tot dela 87 familii.

Aceste emolumente la olaltă cu întregirea, ce se speră din partea statului, sigur dau venitul minimal pentru o parochie de clasa a III-a.

Doritorii de a ocupa acest post au să-și înainteze concursule lor, instruate amăsurat dispozițiilor din Regulamentul pentru întregirea parochiilor, oficiului protopresbiterial gr. or. român din Belincz, (Temes-megye) și a se presenta în vr'o Duminecă ori sârbătoare în sfânta biserică din loc, spre a-și arăta desteritatea în cele rituale și în oratorie.

Hodoș, în 20 Februarie 1900 v.

Comitetul parochial.

În înțelegere cu subsemnatul: GERASIM SERB, protopresbiter gr. or. rom.